

universitair verband te coördineren, en korte tijd later werd in Utrecht een eerste bijeenkomst gehouden van studenten van alle universiteiten en hogescholen. Het land telde tien van die instellingen van hoger onderwijs, maar de twee Amsterdamse achtten één gemeenschappelijke vertegenwoordiger voldoende. Het nieuwe college kon zich dus aanduiden als 'de Raad van Negen'.

Wij willen aan het getal negen niet te zwaar tillen. Om te beginnen nam ook de Utrechtse gastheer, Wim Eggink, een student in de geografie van wie een grote stuwende kracht uitging en die veel contact had in liberale kringen, aan het beraad deel; hetzelfde gold voor een vertegenwoordiger van de Unie van Katholieke Studentenverenigingen (die zich eind '41 niet ontbonden had) en tenslotte kregen de studenten van de Vrije Universiteit eind '42 een eigen vertegenwoordiger in de Raad van Negen.

Een van de eerste dingen die deze raad deed, was te overwegen of men een eigen illegaal blad zou gaan uitgeven. Men kon er geen goede redactie voor formeren en via mr. D. Mesritz (in de zomer van '40 een van de helpers van de eerste geheime agent, Lodo van Hamel) werd toen contact gezocht met de redactie van *De Geus*; geen van de leden van de Raad van Negen wist dat dat de gebroeders Drion waren. Aanvankelijk liep dat contact steeds via Mesritz; enerzijds geschiedde dat uit veiligheidsoverwegingen, anderzijds wilden noch de Raad van Negen noch de Drions hun onafhankelijkheid prijsgeven. Wel maakten de Drions in november '42 in *De Geus* bekend dat de raad gevormd was en dat de oproepen die van hem zouden uitgaan, voortaan in hun blad opgenomen zouden worden.

Aan de meeste universiteiten en hogescholen slaagden de leden van de Raad van Negen er in de tweede helft van '42 in, hun contacten naar beneden uit te bouwen; zij legden tevens via de kanalen van de opgeheven studentenverenigingen voldoende verbindingen om eventuele parolen snel door te geven. Alleen in Delft ging dit, schijnt het, minder vlot, hetgeen samenhangen kan hebben met het feit dat de eerste vertegenwoordiger van de TH in de Raad van Negen Pahud de Mortanges was die zich meer en meer op zijn sabotagegroep ging concentreren. Hoe dat zij: toen zich eind '42, in december, in de dagen waarin Mussert tot 'Leider van het Nederlandse volk' uitgeroepen werd, op de sector van het hoger onderwijs de scherpste crisis ging aftekenen die men er ooit gekend had, bezat althans de studentenwereld de eigen illegale organisatie die trachten zou, leiding te geven.